

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: M. D. **M.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur, advokátem se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8-Karlín, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křížíkova 12, 180 00 Praha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2016 č.j. KRPA-174386-12/ČJ-2016-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 6.5.2016 č.j. KRPA-174386-12/ČJ-2016-000022, kterým bylo rozhodnuto o žalobcově zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále zákon o pobytu cizinců). Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost uloženého zajištění. První námitka se týkala skutečnosti, že nebyla v případě žalobce provedena úvaha, proč v daném případě nepostačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování namísto zajištění. Dle žalobce se touto

otázkou žalovaný nedostatečně zabýval a nezjistil dostatečně skutkový stav. Nezohlednil, že žalobce má možnost se trvale zdržovat v nájmu na adrese B. 4, P. 2, kde pobýval před svým zajištěním. Žalobce zde má navíc rodinné zázemí u několika svých sourozenců, kteří zde pobývají na základě trvalého pobytu. Nebylo rovněž přihlédnuto k tomu, že se žalobce dobrovolně policii přihlásil a vyjádřil vůli spolupracovat s policií a řešit svou pobytovou situaci. Rovněž nebylo přihlédnuto k tomu, že žalobce neměl faktickou možnost vycestovat s platným cestovním dokladem z ČR a respektovat tak vydané správní vyhoštění. Žalobce také uvedl, že byl v minulosti žalovaným opakovaně bezúspěšně vyhošťován a nyní mu je toto přičítáno k tíži, že nebyl sám schopen své vycestování zrealizovat.

Žalobce rovněž vytkl žalovanému, že nemohl realizovat svá procesní práva, t.j. tlumočení do rodného jazyka - jazyk lingala. Pro žalobce je velmi stresující tato situace i přesto, že v ČR žije více než 20 let. V důsledku stresu nebyl schopen vypovědět všechny skutečnosti rozhodné pro možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce uvedl, že byl přítomen pouze tlumočnick do francouzského jazyka a nikoli do jazyka lingala jakožto rodného jazyka žalobce. Žalobce se domnívá, že tato skutečnost způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Další námitka uvedená v žalobě se týkala periodicity soudního přezkumu, kdy žalobce s odkazem na ust. článku 5 odst. 4 Evropské úmluvy odkázal na stanovisko vyslovené Nejvyšším správním soudem (dále NSS), který konstatoval v rozhodnutí ze dne 4.9.2012 č.j. 7 As 97/2012, že podle článku 5 odst. 4 Evropské úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Záruka zakotvena v citovaném článku zahrnuje právo na pravidelný soudní přezkum důvodů pro trvání zbavení osobní svobody. Žalobce se domnívá, že stanovená délka zajištění v trvání 90 dnů jej zbavuje práva garantovaného v tomto článku Evropské úmluvy.

Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil, odkázal na znění ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ve věci rozhodl. Odkázal rovněž na obsah správního spisu, z něhož je zřejmé, že je splněna podmínka pro zajištění žalobce, když dne 20.7.2015 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce vydané Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy ze dne 29.4.2015 č.j. KRPA-84401-33/ČJ-2015-000022. Tímto rozhodnutím byla žalobci stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let. Rozhodnutí je vykonatelné do 50 dnů od nabytí právní moci.

Žalovaný uvedl, že žalobce naposledy oprávněně pobýval na území na základě výjezdního příkazu č. GA 0071487 s dobou platnosti do 5.5.2016.

K námitce žalobce, že nebylo využito mírnějších prostředků než je zajištění, žalovaný uvedl, že volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci opatření a neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Žalovaný uvedl, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce dospěl k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany opět zmařen. Během pobytu na území se žalobce dopustil celé řady jednání, jež svou povahou lze považovat za jednání závažná, negativně

zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců. Dvakrát mu byl na území ČR vysloven právní následek ve formě správního vyhoštění. Žalobce rozhodnutí nerespektoval. Na území ČR byl souzen za obstarávání a jiné přechovávání omamných a psychotropních látek. Žalovaný odkázal v této souvislosti i na judikát NSS uvedený v rozsudku ze dne 18.7.2013 č.j. 9 As 52/2013-34.

K námitce absence tlumočníka uvedl žalovaný, že dne 6.5.2016 byl žalobci usnesením ustanoven tlumočník do jazyka francouzského, kdy francouzština je úředním jazykem Demokratické republiky Kongo. Za přítomnosti tlumočníka byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení. Z tohoto protokolu je zřejmé, že žalobce jasně a srozumitelně odpovídal na dotazy kladené správním orgánem a v neposlední řadě sám uvedl, že rozuměl kladeným otázkám. Žalovaný také uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že v předešlých řízeních žalobce hovořil českým jazykem. Žalovaný také zdůraznil, že žalobce po celou dobu řízení o zajištění se správním orgánem nespolečně pracoval, a to především v otázce zjištění jeho identity. Opakovaně odmítl poskytnout informace o své totožnosti vyplněním formuláře ke zjištění totožnosti. Žalovaný dovodil, že žalobce svým demonstrativním chováním se snažil oddálit nebo zmařit realizaci správního vyhoštění.

Pokud jde o námitku periodicity soudního přezkumu, žalovaný uvedl, že došlo od rozhodnutí NSS dne 29.2.2012 k novelizaci zákona o pobytu cizinců, kdy do zákona byla nově vnesena žádost o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců. Podle této úpravy je cizinec oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává, a označit důkazy. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu. Policie cizince poučí o oprávnění podat ve správním soudnictví žalobu proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dnů od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí nepropuštění ze zařízení. Žalobce má tedy řadu možností, jak účinně hájit svá práva před nezákonným rozhodnutím o jeho zajištění, a to po celou dobu trvání jeho zajištění. Žalovaný uvedl, že s ohledem na to se jeho námitka týkající se periodicity soudního přezkumu jeví jako neopodstatněná.

Žalovaný z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.r.s.

Soud vyšel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že se dne 6.5.2016 v 15.20 hodin žalobce dobrovolně dostavil na OCP OPKPE v Praze 8. Na výzvu policie nebyl schopen prokázat legálnost svého pobytu. Byla provedena lustrace v dostupných evidencích Policie ČR, kdy bylo zjištěno, že v případě žalobce není jeho pobyt legalizován. Žalobce byl také ztotožněn a bylo zjištěno, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tři

roků, které nabylo právní moci dne 20.7.2015 a je vykonatelné dne 9.9.2015. Řízení bylo vedeno pod č.j. KRPA-84401-33/ČJ-2015-000022.

Z protokolu o podání vysvětlení sepsaného dne 6.5.2016 soud zjistil, že tento protokol byl sepsán za účasti tlumočníka, neboť žalobce uvedl, že česky nerozumí slovem ani písmem. Přítomný tlumočník byl tlumočnickem do jazyka francouzského. Žalobce na otázky, které mu byly kladeny, jasně odpovídal a mimo jiné také uvedl, že si je vědom toho, že zde pobývá neoprávněně a uvedl, že právě proto na policii přišel. Uvedl rovněž, na jaké adrese se zdržuje, avšak poukázal na to, že stálou adresu nemá. K dotazu, zda má prostředky na složení finanční záruky, uvedl, že peníze nemá. Pokud jde o jím uváděnou adresu, uvedl, že neví, jak tam dlouho bude.

Žalovaný pak vydal rozhodnutí o žalobcově zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s dobou zajištění v trvání 90 dnů.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že správní orgán vycházel ze skutečností, které byly zjištěny z výpovědi žalobce, kterou učinil do protokolu o podání vysvětlení, i ze skutečností, které byly zjištěny provedenou lustrací. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se správní orgán zabýval i možností aplikovat zvláštní opatření ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, avšak po zhodnocení žalobcovy finanční situace i s ohledem na to, že žalobce nedisponuje stálou adresou pobytu, nebylo k uložení zvláštních opatření přistoupeno. Správní orgán rovněž dospěl k závěru, že v případě žalobce je pravděpodobné, že žalobce nebude respektovat orgány Policie ČR, neboť tak neučinil ani dosud, kdy bylo zjištěno, že neopustil území ČR, i když rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci a bylo vykonatelné od 9.9.2015. Správní orgán rovněž hodnotil žalobcovu spolupráci s policií v tom smyslu, že zřejmě žalobce svým přístupem se snažil komplikovat tuto spolupráci, neboť ze správního spisu vyplynulo, že dříve se správním orgánem komunikoval v českém jazyce a nyní žádal zajistit tlumočníka do rodného jazyka.

Městský soud v Praze věc posoudil se závěrem, že žalobcovy námitky nejsou důvodné.

Pokud jde o žalobcem tvrzené nedostatečné vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, dospěl soud k závěru, že tato námitka není důvodná, neboť z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán podrobně možností uložení těchto zvláštních opatření zabýval. Jak bylo již shora citováno z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyšel správní orgán ze skutečnosti, že v případě žalobce nebylo možno tato zvláštní opatření využít, neboť žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené. Bylo rovněž vyhodnoceno, že žalobce nemá stálé bydliště a nedisponuje ani finančními prostředky, což vyplývá z jeho výpovědi.

Soud dospěl k závěru, že správní orgán postupoval v tomto případě v souladu s ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že podmínka pro žalobcovo zajištění byla splněna, neboť žalobce nevycestoval z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Lze dovodit, že žalobce zájem na vycestování z území neměl, neboť nepodnikl žádné kroky k tomu, aby mohl tento krok realizovat. Sám zmínil, že nevlastní cestovní doklad, avšak vzhledem k době, která uplynula od vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, měl možnost tuto skutečnost řešit, avšak je zřejmé, že žádné kroky k tomu neučinil. Skutečnost, že se dostavil k Policii ČR poté, co mu skončila platnost výjezdního příkazu, svědčí o tom, že žalobce se tímto krokem snažil nadále si zajistit možnost pobytu na území i přes skutečnost, že bylo pravomocně a vykonatelně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Soud má za těchto okolností za to, že byly splněny podmínky pro žalobcovo zajištění uvedené v ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť jak soud shora uvedl, nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

Další námitka, kterou žalobce v žalobě uvedl, se týkala toho, že při sepisování protokolu o podání vysvětlení se žalobcem nebyl přítomen tlumočník do žalobcova rodného jazyka.

Soud považuje tuto námitku za nedůvodnou, neboť ze správního spisu je zřejmé, že při výpovědi žalobce byl přítomen tlumočník do francouzského jazyka. Tento jazyk je úředním jazykem země žalobcova původu. Soud z toho dovodil, že výslech byl proveden řádně a žalobci bylo umožněno tlumočení do úředního jazyka Demokratické republiky Kongo. Z protokolu je zřejmé, že žalobce rozuměl otázkám a na tyto otázky řádně a přiměřeně odpovídal. Soud má za to, že za této situace byla respektována žalobcova práva v dostatečné míře a nelze proto přisvědčit jeho tvrzení o tom, že byl výslech veden v rozporu se správním řádem.

Další námitka vznesená v žalobě se týkala nerespektování periodicity soudního přezkumu. Žalobce v této souvislosti odkázal na článek 5 odst. 4 Evropské úmluvy a na judikaturu NSS, zejména rozsudek ze dne 29.2.2012 sp. zn. 7 As 17/2012.

Soud k této námitce odkazuje na vyjádření žalovaného, který podrobně zmínil ust. § 129a zákona o pobytu cizinců, jímž došlo k novelizaci zákona o pobytu cizinců. Je nesporné, že toto ustanovení na rozdíl od roku 2012 v současné době umožňuje podat žádost o propuštění ze zařízení. Za podmínek v tomto ustanovení stanovených je pak v případě nevyhovění této žádosti možno obrátit se na soud se správní žalobou. Je tedy nesporné, že v tomto případě je dána další možnost účinně hájit práva proti nezákonnému rozhodnutí o zajištění po celou dobu trvání zajištění. Lze tak dospět k závěru, že je respektována otázka periodicity soudního přezkumu a žalobcem vznesená námitka není proto důvodná.

Soud dospěl k závěru, že správní orgán postupoval v souladu s ust. § 2 a § 3 správního řádu. Objektivně zjistil skutečnosti svědčící jak ve prospěch, tak neprospěch žalobce. Žalobci bylo umožněno realizovat jeho procesní práva a žalovaný odůvodnil v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu napadené rozhodnutí. Vypořádal se s podstatnými okolnostmi a náležitě odůvodnil závěr o nutnosti zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 23. června 2016

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně